

Kod przedmiotu

Kierunek

Instrumentalistyka

Specjalności

Wszystkie specjalności

Typ przedmiotu

Podstawowy

Wymagania wstępne

Student ukończył studia pierwszego stopnia na kierunku instrumentalistyka, a w szczególności legitymuje się ukończeniem kursu przedmiotu „Zagadnienia wykonawcze muzyki współczesnej” lub pokrewnego.

Wymagania końcowe

Zaliczenie ze stopniem na podstawie prac pisemnych oraz przygotowanych samodzielnie interpretacji utworów współczesnych.

Cele kształcenia

Zgodne z efektami kształcenia.

Treści programowe nauczania

- Zapoznanie z technikami kompozytorskimi i stylami muzycznymi II połowy XX wieku oraz XXI wieku: serializm, sonoryzm, aleatoryzm, grafika muzyczna, spektralizm, muzyka konkretna i elektroniczna, minimal music, postmodernizm.
- Poznanie terminologii przedmiotowej oraz typologii stylów i gatunków wg m.in. Bogusława Schaeffera i Witolda Lutosławskiego.
- Analiza partytur muzyki nowej, wspierana wybranymi fragmentami nagrań.
- Poznanie i opanowanie praktyczne sposobów odczytu nowoczesnych form zapisu partytur i partii solowych w ramach poszczególnych specjalności instrumentalnych.
- Przyswojenie nowatorskich sposobów wydobywania dźwięku i technik gry instrumentalnej.
- Opanowanie umiejętności zbiorowej i indywidualnej improwizacji w oparciu o poznane techniki gry, postaci notacji muzycznej oraz nowoczesne koncepcje w zakresie integralności dzieła sztuki.
- Nabycie umiejętności umożliwiających uczestnictwo w projektach multimedialnych i eksperymentalnych.

Efekty kształcenia (uczenia się) po ukończeniu przedmiotu

- w zakresie wiedzy

- Student posiada szczegółową wiedzę dotyczącą repertuaru i piśmiennictwa związanego z wybraną specjalnością (K2_W02). Zakres wiedzy dotyczy twórczości kompozytorskiej po 1950 roku.
- Student posiada poszerzoną wiedzę na temat kontekstu historycznego muzyki i jej związków z innymi dziedzinami kultury (K2_W06). Zakres wiedzy dotyczy twórczości kompozytorskiej po 1950 roku.

- Student poprzez indywidualną pracę poszerza wiedzę dotyczącą improwizacji; jeżeli improwizacja jest związana ze specjalnością i zawarta w programie nauczania, absolwent dysponuje szeroką wiedzą umożliwiającą swobodną improwizację w różnych kontekstach (K2_W09). Zakres wiedzy dotyczy twórczości kompozytorskiej po 1950 roku.

- w zakresie umiejętności

- Student samodzielnie interpretuje i wykonuje utwory muzyczne w oparciu o własne twórcze motywacje i inspiracje na wysokim poziomie profesjonalizmu, zgodnie z wymaganiami stylistycznymi (K2_U02). Zakres umiejętności dotyczy twórczości kompozytorskiej po 1950 roku.
- Student potrafi działać w różnych formacjach zespołowych i posiada umiejętność współdziałania z innymi artystami w różnego typu zespołach oraz w ramach innych wspólnych prac i projektów, także o charakterze multidyscyplinarnym (K2_U06). Zakres umiejętności dotyczy twórczości kompozytorskiej po 1950 roku.
- Student osiąga wysoki poziom biegłości w sztuce improwizacji (K2_U16). Zakres umiejętności dotyczy twórczości kompozytorskiej po 1950 roku.

- w zakresie kompetencji społecznych

- Student inicjuje działania artystyczne w zakresie szeroko pojętej kultury; potrafi podejmować się realizacji projektów o charakterze interdyscyplinarnym lub też wymagających współpracy z przedstawicielami innych dziedzin sztuki i nauki (K2_K02).

Metody nauczania

Ćwiczenia - analiza przykładów muzycznych pod względem harmoniki, rytmiki, melodyki, faktury, formy, notacji oraz aspektów wykonawczych na przykładzie partytur i nagrań.

Nakład pracy studenta potrzebny do osiągnięcia efektów uczenia się

ROK	I		II	
SEMESTR	1	2	3	4
Punkty ECTS	1	1		
Ilość godzin w semestrze	15	15		
Rodzaj zaliczenia	zs	zs		
LEGENDA	zal – zaliczony; zs – zaliczenie ze stopniem; egz – egzamin; ed – egzamin dyplomowy			

Kryteria oceny

- Część teoretyczna – praca pisemna z uwzględnieniem pytań zawierających przykłady muzyczne, mająca na celu sprawdzenie wiedzy dotyczącej technik kompozytorskich, stylów, twórczości wybranych kompozytorów, notacji oraz technik wykonawczych typowych dla muzyki powstałej po roku 1950.
- Część praktyczna – przygotowanie dwóch lub trzech utworów muzycznych z wykorzystaniem nowych sposobów notacji, technik kompozytorskich oraz wykonawczych, w tym również improwizacji (np. grafika muzyczna), w obsadzie solowej lub kameralnej.

Literatura (piśmiennictwo)

Cage J., *Notations*, Something Else Press, New York 1969.

Kutnik J., *John Cage. Przypadek paradoksalny*, Lublin 1993.

Kultura dźwięku. Teksty o muzyce nowoczesnej, red. Christoph Cox, Daniel Warner, słowo/obraz terytoria, Gdańsk 2010.

Rae Ch. B., *Muzyka Lutosławskiego*, PWN, Kraków 1996.

Artykuły dotyczące omawianych zagadnień i kompozytorów dostępne na stronie internetowej www.glissando.pl

Język wykładowy

Polski, angielski, niemiecki, rosyjski.

Imię i nazwisko wykładowcy

dr Artur Zagajewski

dr Sławomir Zamuszko